

Mængde Detailbestemmelser om, hvad der maa kræves til Kirkerne og deres Inventars forsvarlige Vedligeholdelse, er udeladt tilligemed andre administrative Bestemmelser. . . . Det kan selvfølgelig af og til være formaalstjenligt at forkorte et Lovforslag, men Udvalgets øvrige Medlemmer mener dog, at denne Lovs Indhold vilde tabe overordentlig meget i Klarhed og Værdi, hvis Halvdelen af Regeringsforslaget skulde slettes, thi foruden at Kirkerne dog skal holdes vedlige, saa at de tilfredsstiller den enkelte Menighed, skal man ogsaa tage Hensyn til, at Danmarks Kirker er en Samfundsværdi, en Nationalværdi, som Samfundet dog er pligtigt at vaage over og værne om“.

Endvidere kan anføres følgende Udtalelse af *Goos*, ligeledes ved 2den Behandling:

„Grunden til, at jeg saaledes har sluttet mig til det første Mindretal, for hvilket Ordføreren har talt, er den, at dette Mindretal har stillet sig paa Lovforslagets Grund, saaledes som det foreligger, og Lovforslagets Grund er den samme som den, Synslovgivningen altid har hvilet paa lige fra Christian den 5's Danske Lov's Tid, nemlig at den samlede Kirke har en Tilsynsret, som begrænser den Ret, den enkelte Menighed har til at bruge Kirken til de kirkelige Øjemed. . . . Denne Ret, som altsaa er det historisk begrundede i vor Lovgivning, gaar i en dobbelt Retning. Den ene er, at det skal paases, at Menigheden bruger Kirken paa rette Maade, har Benyttelsen af Kirkebygningerne, saaledes at derved, som det udtrykkes her i Lovforslagets § 7, Orden, Sømmelighed og Bekvemmelighed, Hygge og Værdighed iagttages, og dernæst, at Gudstjenestens Højtidelighed kan bevares og de kirkelige Handlinger kan foretages paa en saadan Maade, som de til enhver Tid give Forskrifter kræver, og at de til Kirken henlagte Midler bruges paa denne Maade. Den anden er Statens og den samlede Kirkes Ret til lige overfor det lokale Selvstyre at hævde, at Kirkebygningerne har en historisk Interesse, er Monumenter, som er Bestanddele af vort kulturelle Liv, særlig af vort Kirkeliv, at de bør bevares, saaledes at de kan bevare Mindet i vor Kirkehistorie og vor nationale Historie, hvor de har en særegen historisk Karakter. Det er den anden Side, som ganske særligt har ligget alle kunsthistorisk- og arkæologisk- og i øvrigt kirkelighedsindede Mænd paa Hjerter, naar de har fremhævet dette, som jeg finder udtrykt i en Udtalelse af Direktøren for Nationalmuseets anden Afdeling, at der er faa Lande eller vel intet Land, der i større Grad end vi har vore gamle Landsbykirker fra Middelalderen i Behold, og det er vor Pligt at bevare disse Mindesmærker fra en af vort Folks største Tider uskadt til Eftertiden saaledes, at ikke blot Le-